

MISSA EXEQUIAL DE MN. JAUME FURNOLS I PADRÓS

Homilia pronunciada a l'església parroquial de Sant Pere de Torelló, el dia 21 de febrer del 2013

Nosaltres avui també vivim una experiència semblant a la d'aquells dos deixebles de Jesús que anaven camí d'Emaús. Encara més, l'experiència de la humanitat és sempre aquesta. Som en camí. Caminem amb els altres. Cerquem el sentit de les coses que ens passen i les que passen en el món, en el gran món i en el nostre petit món. I Jesús se'ns fa proper, camina amb nosaltres. Avui nosaltres ens hem reunit a l'església parroquial de sant Pere de Torelló per celebrar les exèquies del nostre germà Mn. Jaume Furnols i Padrós, que ha deixat aquest món en ser cridat a la presència del Pare. Som junts. Som junts amb Jesús que ens ha aconseguit i ell ens ha parlat i ens ha abrusat el cor, i ell mateix ens partirà el pa.

La mort sempre és una experiència que ens colpeix a tots. Encara més, quan és la mort d'una persona estimada, una persona amb la qual hem compartit un tram de la nostra vida, una persona amb la qual hem fet camí. Aquest moment del comiat en la pregària de l'Església és un moment intens per a recordar tantes passes fetes junts, tantes paraules compartides, tants moments de treball i d'esforç, tants moments de compartir joiós. I el record s'ha de fer agraïment a Déu, font de tot do i de tot bé, per totes les bondats, tots els serveis, tots els consells, totes les caritats que per mitjà d'ell, de mossèn Jaume, hem rebut nosaltres els qui som aquí, i tots aquells a qui en la seva llarga vida ha servit en tots els seus ministeris sacerdotals, especialment des del Tribunal Eclesiàstic de la nostra diòcesi.

La pregària en les exèquies d'un germà de la comunitat cristiana té sempre la característica pròpia del sufragi pel seu etern descans, tot posant la mirada en Crist mort i ressuscitat. En l'enterrament d'un germà en la fe el que fem, sobretot, és encomanar-lo a la misericòrdia divina, que brolla plenament de Jesús mort i ressuscitat. En tota celebració cristiana nosaltres no podem fer res més que posar la mirada en Jesús, la nostra esperança que mai no mor.

Mn. Jaume Furnols se'ns ha avançat a la Pasqua. El Senyor l'ha cridat a la seva presència, quan just començàvem la Quaresma d'aquest any, per a participar en la Pasqua eterna. I, de fet, en l'evangeli, hem escoltat un relat pasqual, el del camí d'Emaús, fressat pels dos deixebles que, aconseguits per Jesús ressuscitat, fan el camí no solament exteriorment, sinó sobretot, interiorment, passant de la tristesa i la decepció a l'alegria i l'esperança. El mateix mossèn Jaume, en una de les seves homilies escrites, comentava aquest evangeli i deia: «L'esperança cristiana va més enllà del primer fracàs i de l'últim, la mort. L'alegria pasqual és l'alegria dels qui sofreixen i afronten la vida amb esperança. Ara sabem que la vida, a pesar de les seves profundes contradiccions, té sentit. Perquè sabem que darrera de tota la vida hi ha pendent una promesa que no poden entendre i assaborir els qui passen de tot, sinó aquells que encara no han arribat, però esperen i creuen arribar-hi per la gràcia de Crist ressuscitat, present en el nostre camí. La nostra vida és com el camí d'Emaús. Caminem afeixugats, queixosos i desil·lusionats i necessitem que Jesús se'ns faci trobadís i aixequi el nostre ànim amb la seva paraula i el seu contacte amorós. Per això li supliquem com els deixebles d'Emaús: Senyor, quedeu-vos amb nosaltres» (*Homilies. Cicle A, III Pasqua*).

Germans estimats, que ens deixem aconseguir per Jesús en aquest moment, perquè la nostra fe en Crist mort i ressuscitat s'avivi en el nostre cor, com en el dels deixebles de Jesús; perquè la nostra esperança en la victòria definitiva sobre la mort, fruit de la Pasqua de Crist, sigui una realitat en el nostre interior; perquè la caritat,

fruit de la fe alimentada de l'esperança en la vida eterna, sigui d'obres i de veritat. Aquesta és la nostra millor pregària i el nostre millor comiat per a Mn. Jaume Furnols. Ell va iniciar el seu camí cristià en aquest temple parroquial quan va ser rentat amb les aigües del baptisme, renaixent de l'aigua i de l'Esperit Sant. Aquí fou empeltat a la vida nova que neix de la mort i resurrecció del Senyor. Aquí va celebrar tantes i tantes vegades el memorial de la mort i resurrecció del Senyor, la santa missa. Aquí i avui nosaltres recordem en la pregària tota aquesta vida cristiana, de fidelitat del Senyor. Recordem i preguem perquè Déu tingui misericòrdia d'ell i el purifiqui amb la sang preciosa del seu Fill etern, de totes les mancances i debilitats que encara poguessin restar en el seu cor, i així pugui ser convidat a entrar a les noces eternes i pugui rebre la corona dels servidors fidels.

Però també ens cal, a tots nosaltres, aprendre la lliçó dels deixebles d'Emaús. Ells, després de fer camí amb Jesús, escoltant la seva Paraula i participant de la seva fracció del Pa, es van convertir en testimonis seus. Aquests som els cristians: aquells en el rostre i en la vida dels quals es manifesta la certesa que l'Amor no mor mai, que la vida té un horitzó d'esperança obert sempre, perquè Crist ens l'ha obert i ningú ni res no ens el podrà tancar. Nosaltres sabem que la llum de Déu existeix, que Jesús ha ressuscitat, que la seva llum és més forta que tota obscuritat; que la bondat de Déu és més poderosa que qualsevol mal d'aquest món. I tot això ens ajuda a seguir caminant amb esperança. Aquesta és la certesa de la fe cristiana, que nosaltres confessem, celebrem i vivim amb la força de l'Esperit que habita en els nostres cors i ens fa dir, com ens ha dit sant Pau en la carta als romans: Abba, Pare! Aquest Esperit Sant en els nostres cors és qui ens dóna la certesa de l'esperança i l'alè per al camí. Els cristians no som solament els qui rebem un enterrament cristià, sinó els qui intentem de viure com a cristians, sense cap por de dir-nos i de ser el que hem rebut com a do, la nostra fe. Aquesta és la nostra certesa, amb paraules de sant Joan en la seva primera carta: *Els qui han nascut de Déu vencen el món. La victòria que ha vençut el món és la nostra fe. Però, qui venç el món sinó el qui creu que Jesús és el Fill de Déu?* (5,4-5).

Som a Sant Pere de Torelló i aquí el nom de Maria porta amb ell el de Mare de Déu de Bellmunt. És en el bell munt que Maria té la seva casa per a estar prop dels fills d'aquest poble i vetllar per ells. Però es en el cor de tots els santperencs que ella viu i vol viure. A Maria, Mare de Déu de Bellmunt, li encomanem el seu fill i germà nostre, mossèn Jaume, perquè sigui per a ell Mare de Misericòrdia i el dugui davant el jutge misericordiós, Jesucrist, Fill seu i Senyor nostre, per tal que ell usi de la seva misericòrdia unida indefectiblement a la justícia i li atorgui l'herència eterna, ja que sempre cregué, esperà i estimà, Jesús, el seu Salvador i Senyor. Santa Maria, Mare de Déu de Bellmunt, intercediu per mossèn Jaume que ha estat cridat a la vida eterna i per nosaltres que encara peregrinem per aquest món *esperant l'hora que serem plenament fills, quan el nostre cos serà redimit.* Amb aquesta fe, esperança i caritat donem sepultura cristiana a aquest germà nostre, sacerdot de Crist.

A santa Maria, Mare de Déu de Bellmunt, li encomanem, en el moment de la mort d'un sacerdot que ha servit la nostra Església diocesana, que ella intercedeixi per nosaltres davant el Senyor de les messes, perquè ens doni els treballadors del seu camp que necessitem per a poder servir les parròquies i comunitats de la nostra diòcesi. Que per la intercessió de mossèn Jaume i de tots els sacerdots de la diòcesi que l'han precedit a les estances eternes el Senyor ens doni molts i sants sacerdots per a glòria de Déu i bé de les ànimes. Amén.